

Horror-klasszikusok

Near Dark

A város elmarad mögöttem, a motor megjátszott igyekezettel bűg.

Alkony, ahogy kell. Erezett eperdzúszhártya a pohár falán,
a maradék. Sivatang, ahogy kell. Mindenütt.
A rádióból az éjszaka szól. Hallod az éjszakát?

Jócskán időzöm, ez azért nem szokványos. Fogadok, senki sem
gondol erre. Nem csoda, hogy a helyszínek tiszták maradnak,
már-már szeplőtelenek. Nincsenek titkaim.

Nem jegyzek fel semmit, hogy akadálytalan legyen a felejtés.

Megértem a rám vadászókat.
Valahányszor feltűnnek, csak azt sajnálom,
nem először látom őket megint.

Olyan pontosan áll össze. Minden égető problémám a múlté.

Doom

Maradjunk együtt, amíg lehet,
így a legbiztonságosabb.
Végszükség esetén váljunk csak szét,
hajszállal sem előbb.

Mert, ha eljön a pillanat, valaki majd mindenképp
fölveti, miért ne fésülnénk át a járatokat,
hogy mindenkinek jutna egy rész.
Megtakaríthatnánk némi időt, az most mindegy,

miből is, de felgyorsulhatnának *benne* az események,
mintha csak a karfát szorongatná az ember.
(Az egyedüllét fokozta rettegést majd máshova számoljuk el.)

A pakliban benne vannak a lények.
Az automatikusan záródó biztonsági kapuk. Az üresjárat.
Gyors átalakulás valami mássá, ami sehogy sem képes feledtetni téged.

Ez természetes dramaturgia.
Így élni persze nem lehet.
De addig se feledd találkozásunk megsaccolt helyét!

A szem

Amikor először pillantottalak meg,
azt hiszem, nem értél el az agyamig.
Ahogy jöttél szemben, át a zebrán.

Valahogy túl igényes voltál,
én meg szórakozott, túlságosan is.
Csak amikor átsétáltál rajtam,

akár egy japán szellemfilmben,
akkor jöttem rá, te vagy.
De ez mégsem olyan volt,

az effektek közül kilebbent
gombolatlan ballonkabátod,
mint két szárny, s majdnem elemelt.

A tömegeből senki sem látott,
pedig a túloldalon, ahonnan végül is jöttél,
már sokan állták körül testedet.

Szemet adtál nekem, hogy lássalak.
Igaz, sokáig csak a pergő vért néztem,
a kapkodó orvosokat,

életlen arcod egy kirakatüvegen.